

Чуття і чуттєвість

КУПИТИ

Про книгу

Сестри Дешвуд завжди були підтримкою одна для одної, навіть попри те, що геть між собою не схожі. Еліно́р — витончена і стримана, Маріа́нна — палка і чуттєва. Та любов однаково наповнює серця обох: Еліно́р закохується в містера Едварда Феррарса, з яким вони буквально дихають одним повітрям. А Маріа́нна не може жити без харизматичного гульвіси Віллоубі.

Досвід кохання — і загроза його втрати — дарує сестрам усвідомлення, що чуття має поєднуватися із чуттєвістю, якщо вони прагнуть знайти особисте щастя в суспільстві, де правила кохання визначають статус і статки.

Розділ 1

Родина Дешвудів здавна жила в Сассексі. Їхні землі Р були обширні, а резиденція містилася в Норленд-парку — в центрі їхнього маєтку, де протягом багатьох поколінь жили настільки поважно, що здобули загальну прихильність оточення та знайомих. Покійний власник цього маєтку був неодружений; він дожив до вельми похилого віку й упродовж багатьох років свого життя мав за компаньйонку й доморядницю свою сестру. Але її смерть, що настала на десять років раніше за його власну, спричинила помітні зміни в обійсті; щоб компенсувати таку втрату, господар запросив і прийняв до свого будинку родину небожа Генрі Дешвуда — законного спадкоємця маєтку Норленд, якому й мав намір його заповісти. Тож літній джентльмен комфортно проводив свої дні в товаристві небожа та небоги, а також їхніх дітей. Його прихильність до родичів тільки зростала. Постійна увага містера та місіс Генрі Дешвуд до його потреб, яка впливала не лише з інтересу, а й з доброти серця, дарувала старенькому всю втіху, на яку він ще міг сподіватися в цьому віці, а дитячий гомін додавав насолоди його існуванню.

Від попереднього шлюбу містер Генрі Дешвуд мав єдиного сина, а від теперішньої дружини — ще трьох доньок. Син, серйозний і поважний юнак, був щедро забезпечений чималим статком своєї матері, половина якого перейшла до нього після досягнення повноліття. Його шлюб, який відбувся невдовзі після цього, також збільшив багатство чоловіка. Тому спадкування маєтку Норленд для нього не було таке важливе, як для його сестер, адже їхні статки, незалежно від того, що могло б надійти їм унаслідок успадкування цього майна їхнім батьком, могли бути лише незначними. Їхня мати не мала нічого за душею, а батько — всього сім тисяч фунтів у своєму розпорядженні; бо решта статків його першої дружини також була призначена її дитині, а сам добродій мав лише довічне право користування.

Врешті старий джентльмен віддав Богові душу; його заповіт прочитали публічно, і, як майже будь-яка інша духівниця, він приніс стільки ж розчарування, скільки й задоволення. Тестамент не був ані настільки несправедливий, ані настільки невдячний, щоб позбавити небожа спадщини, проте він залишив маєток на таких умовах, що руйнували половину його вартості. Містер Дешвуд бажав цього радше заради дружини та доньок, ніж заради себе чи сина. Але задля його сина та чотирирічного внука документ був укладений так, що не залишав жодної можливості забезпечувати тих, хто був йому найдорожчий і хто найбільше того потребував, ані доходами з маєтку, ані продажем навколишніх цінних лісів. Усе відходило дитині, яка, час від часу навідуючи батька й матір у Норленді, вже здобула прихильність свого дядечка чеснотами, які аж ніяк не є незвичайними для дітей двох чи трьох років. Завжди приємні слова, палке бажання все робити по-своєму, безліч хитрощів і чимало галасу затьмарювали всі зусилля, яких роками докладали його небога зі своїми доньками. Однак добродій не хотів бути лихим і, на знак своєї прихильності до трьох дівчат, залишив кожній з них по тисячі фунтів.

Розчарування містера Дешвуда спершу було глибоке, але він мав веселу вдачу, завжди був оптимістично налаштований і мав підстави сподіватися прожити ще багато років, а живучи ощадливо, накопичити значну суму з доходів маєтку — і без того великого, та ще й здатного до майже негайного примноження прибутків. Але статок, який з'явився так пізно, тішив його всього дванадцять місяців. На довше він не пережив свого дядька; і десять тисяч фунтів, разом із попередньою спадщиною, — все, що залишилося його вдові та донькам.

За сином послали, щойно стало відомо про погіршення, і містер Дешвуд з усією силою та наполегливістю, яку ще дозволяла виявити хвороба, попросив його подбати про мачуху та сестер.

Містер Джон Дешвуд не був наділений такою глибиною почуттів, як решта родини, тож це прохання вразило його, але він пообіцяв зробити все можливе, щоб забезпечити їм комфорт. Батько

заспокоївся таким за-певненням, і містер Джон Дешвуд отримав час на роздуми, що саме можна зробити для родичів.

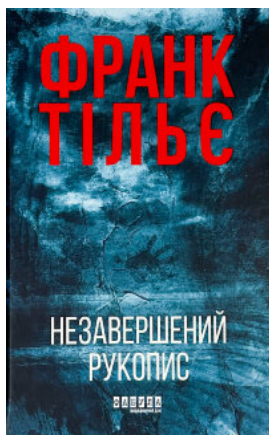
Він не був погано вихованим юнаком, хіба що бути холоднокривним і егоїстичним означає мати паскудний характер. Але загалом його шанували, бо поведився він пристойно, належно виконуючи свої щоденні обов'язки. Якби одружився з більш доброзичливою жінкою, то став би ще більш шанованим, ніж тепер. Міг би навіть вважатися приємним, бо був дуже молодий, коли взяв шлюб, і щиро кохав свою дружину. Але місіс Джон Дешвуд була яскравою карикатурою на нього самого — вузьколобою й егоїстичною.

Коли молодик дав обіцянку батькові, то розмірковував про те, що може покращити добробут своїх сестер, подарувавши їм по тисячі фунтів кожній. Годі він справді вважав себе здатним на таке. Перспектива чотирьох тисяч фунтів річного доходу на додачу до його теперішніх прибутків, та ще й решти половини спадку його матері, зігрівала серце та спонукала до щедрості. «Віддати їм три тисячі фунтів було б щедро та достойно! Цього цілком вистачило б, щоб полегшити їхнє життя. Три тисячі фунтів! Так, я міг би виділити таку значну суму без особливих незручностей», — думав він тоді й багато днів поспіль, та й на мить не шкодував про таке рішення.

Ледь закінчився похорон його батька, як місіс Джон Дешвуд, не попередивши свекруху про свій намір, прибула зі своєю дитиною та супроводом. Ніхто не міг заперечити її право приїжджати, коли заманеться: з моменту смерті батька будинок належав її чоловікові; але нетактовність такої поведінки була настільки очевидна, що навіть для будь-якої жінки в становищі місіс Дешвуд, яка мала б лише пересічні людські почуття, це було би вкрай неприємно. Але в неї було таке сильне почуття честі, така романтична великодушність, що будь-яка подібна образа, хоч би хто її завдавав, була для неї джерелом неймовірної огиди. Місіс Джон Дешвуд ніколи не була улюбленицею в родині свого чоловіка; але досі вона не мала нагоди показати їм, з

якою байдужістю до чужого добробуту може діяти, коли цього вимагають обставини.

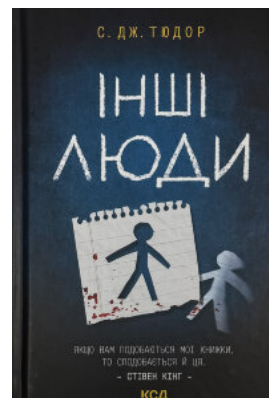
Рекомендована література

Каліб Траскман. Книга
1. Незавершений
рукопис

Літопис Сірого Ордену.
Тенета війни. Книга 2

Інші люди

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ